

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Frane Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvu, na katero naj se blagovoltijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Z Dunaja 20. februarja.

[Izv. dop.]

Sprava z Ogersko se bode končno, če prav po težkih mukah, „srečno“ rodila. Bankino vprašanje je toliko, kot rešeno. Kako, to se utegne v nekajih dneh poizvedeti, ker se bode sklical shod vseh ustavovernih poslancev, kateremu hoče vlada razkriti vse tajnosti. Ako res Tisza ostane minister, potem se je bati, da so se Magjarom večje pravice v bankinih zadevah privolile, nego so jih dozdale imeli.

V tem slučaju bodo naši ministri imeli težaven položaj v svojej lastnej stranki, in prav lahko se jim zgodi, kakor te dni v državnem zboru z železniškim predlogom Dux-Bodenbach, pri katerej priliki je bilo ministerstvo preglasovano. A stvar je za ministerstvo dosti nevarnejša, kajti če večina zbornice ne privoli v skleneno mej našimi i ogerskimi ministri pogodbo, potem nastane tukaj ministerska kriza, ali pa se ne mara državni zbor razpusti.

Sicer pa sili celi vnanji politični položaj na skorajšno rešitev tega notranjega vprašanja. Spomlad se bliža in tačas, — nad tem nikdo ne dvomi, — začne Rusija svojo vojno akcijo. Kaj pa hoče Avstrija, ako ostanejo sedanje homatije? Orijentalno vprašanje je res prišlo ob pravem času, da se magjarska oholost nekoliko poniža. Ko bi tega ne bilo, zopet bi kakor pred 10 leti, z zvezanimi rokami se Avstrija morala podati magjarskim pretenzijam.

Trgovinski minister Chlumecy je silno razdražen vsled poslednega glasovanja v državnem zboru. Uže je računal na gotovo večino, kakor pri kreditu za pariško razstavo, tem

bolj, ker je stvar zadela češko kraljestvo, se je tedaj smel zanašati na mnoge poslance nemško-pemske. Kaže se pa nekako, da je Herbst sam na tajnem agitoval proti minister-skemu predlogu. Železniški odsek je iz početka mislil svoj mandat položiti, ker je glasovanje po pravici smatral kot nezaupnico zborovo; a končno je vendar ostal. Tudi minister je v prvi jezi hotel vse vladne predloge o železničnih stvareh nazaj vzeti, pa tega vendar ne bode storil. Gotovo si je premislil, da imamo še tudi gospodsko zbornico, ki rada vse sklepe poslanske zbornice tako popravlja, kakor se vladi prilično zdi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. februarja.

V državnem zboru je vlada izročila predlog, naj se dovoli kredit 500.000 gld. za občine Spodnjeavstrijske, da zidajo ceste in vode ograde. — Promber je interpeliral, zakaj se avstrijski judje iz Rumunije izganjajo.

Gospodska zbornica je novo postavila o mešanih ženitnih zakonih odbila. Jokali bodo za njo naši judje in nemškutarji, mi drugi državljani imamo druge važnejše skrbi.

O napredovanji nagodbe z Ogersko govori naš dunajski dopis, ki ga na čelu denašnjega lista priobčujemo. Zadnji telegram iz Dunaja še bolj odločno poroča tako-le: **Nagodba je gotova.** Ministri Tisza, Szell in Trefort so se vrnili v Pešto nazaj. Ustavovni klubi so volili izbranice izmed sebe, kateri bodo jutri (t. j. denes) pri pogovorih z ministri navzočni in bodo slišali, kaj bodo ministri razložili, ter bodo potem drugim poslan-cem povedali to.

„Agr. Presse“ prav dobro razklada v svojem članku, kako zdanja **Hrvatska** nema nobenega vpliva na tek notranjih stva-

rij v monarhiji, kar se je zlasti pri obravnavanju mej Ogrri in Cislejtanci pokazalo. Ne da bi bili vladni Hrvatje porabili priliko, stali so mirno na strani in se menda bali magjarske zamere. To je škoda za nas vse.

Vnanje države.

Da je tudi novi **sultan** zblaznel ali znorel, poročajo vse novine. Strašno tepe osoda Turčijo, na smrt obsojeno. Komaj se od jednega hudega udarca okreva majheno, uže pade drugi po njej. — V Carigradu in v Aziji se je bati krvavih uporov in klanj. Zato je tudi avstrijska okovana fregata „Salamander“ dobila povelje v Smirno peljati se varovat kristijane.

Srbika velika skupščina se snide 26. t. m. Včeraj so bile volitve za njo. Ona bode koncem odločila, ali se sklene mir in Rusom samim prepusti, da rešijo jugoslovanske brate izpod turškega jarma, ali pa, če naj Srbija z Rusijo ob boku zopet v boj stopi. Za zdaj pak se govori o podaljšanju premirja, ker ta mesec ne more vse končano biti.

O **turške** armadi, ki stoji v Bulgariji ob Donavi, piše anglešk zdravnik dr. Dempsey, ki je tam bil, da je v grozovitem stanju. Griža in tifus razsajata smrtno, zdaj je pa še skorbut začel moriti. Bolnice so slabe, vsega krepila manjka. Zdaj uže turški listi konstatirajo pomanjkanja vsega, zlasti pa dobrih generalov.

Ker na **Francoskem** kmalu izteka Mac-Mahonov septenat, začeli so Orleanisti zopet rovat, da bi prestol zaseli. Posebno v senatu se ta stranka mogočno napenja in omeče rada mnoge sklepe, ki jih republikanska zbornica poslancev sklepa, če so le podobni, da bi republiko utrjevali.

Dopisi.

Iz Strug 19. februarja [Izv. dop.]

Prva in najvažnejša skrb pridnega in marljivega gospodarja bode gotovo ta, da populi škodljivo luliko iz pšenice na svojem polji.

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Če to misliš, Jerica mila, tako misliš, ker tega ne veš. Ti bodeš imela prijatelje okrog sebe, jaz pa bodem bival v tuji deželi, a vsak dan bode moje srce pri tebi in materi in živel bodem jaz veliko bolj tu, kakor pa tam.“

Tu sta prenehala, ker je gospod Cooper prišel domov; tudi pozneje se nijsta več o tem pogovarjala. Ono jutro, ko je Viljem odhajal, slonela je gosa Sullivanova na lepo naloženem kovčegu v bližnjem sobi, ter je skušala svoje solze zakriti, gospod Cooper je še globeje ko navadno pobesil glavo in ugasnil mu je bil ogenj v pipi, ki pa jo je še zmirom držal v

roki, to jutro je Viljem Jerici, stoječi na majhenem zaboji s knjigami, da bi potlačila pokrov ter ga zaprla, pošepetal: „Ljuba Jerica! zarad mene skrbi dobro za najino mater in za najinega starega očeta, tvoja sta skoro ravno toliko, kolikor moja.“

Tako je Viljem prvokrat zapustil domačijo, da bi se mej tujimi ljudmi potegoval in boril za bodočnost. Gospod Cooper pač še nij upal, da bode mladenič srečen v boji z osodo, ter ga je za popotnico svaril, naj se nikar ne udaja prevelikim nadam, ki bi se nikdar ne izpolnile, in ga je še vedno opominjal, da še ne pozna sveta.

Gospa Sullivanova je sinu le malo priporočala, poslovivši se od njega. Zaupala je naukom, katere je uže od otročjih let od nje slišal in sprejel, ter mu je ves svoj materni svet izrazila s kratkimi besedami: „Dragi Viljem! ljubi boga in boj se ga, ter ne prevari svoje matere!“

Ne postajajmo pri zadnjem večeru, ki ga

je mladenič doma preživil, pri zadnji večerni molitvi njegove matere, pri zadnjem njenem jutranjem blagoslovu, pri zadnjem zajuterku, ki so ga skupaj vžili (tudi Jerica je bila pri njih), tudi ne pri zadnjem objemu, ko so se poslovili.

Viljem se je odpeljal po morji; in po-božna, ljubeznjiva in nadepolna žena, ki je osemnajst let svojega dečka ljubeznjivo in ponosno odgojevala, bila je mirnega požrtvovalnega duha, ter je brez mrmranja gledala ga odhajati po morji. Nikdo nij vedel, kako se je borila s krvavčim srcem ali odkodi, da je dobivala moč, ki jo je po konci držala. Nikdo bi ne bil majhenej vdovi zaupal toliko srčnosti; in sosedje so se čudili, videvši jo, kako mirna je dan pred odhodom svojega sina opravljala svoje dolžnosti in kako mirna je po njegovem odhodu nadaljevala svoja dela ter se je kazala tako potrpežljivo in ponižno kot zmirom poprej.

Sedaj ko izselnikom migajo posebne nade,

Tudi našega milega naroda prva skrb in želja mora biti, da popolnem iztrebimo iz naših domačih pokrajin renegatstvo, katero trosi noč in dan nemčurske ideje mej stalnimi domačini slavne nam Slovenije.

Ribnica se mej drugimi trgi na Dolenjskem odlikuje. Marsikaterega so uže objavili za nemčurja; ali največjega nemškutarja ribniškega še nij zadela zaslužena šiba žurnalistike: gospoda Bobeka, Ribniškega padarja. Toliko let si uže služi kruh mej poštenimi slovenskimi Ribničani, a vendar vedno po nemčurstvu hrepeni. To kaže javno s tem, da poselih, kadar tudi naše bolnike obiskuje, za nemščino agitira, priproste kmete prigovarja, naj svoje nove le nemško dajo učiti; kajti slovenska zemlja je majhena, češ, da se ne more živeti. Kako je vendar to, da temu gospodu ugaja, da po vseh vezah stika? Zakaj ne gre ta gospod gori v nemški Hamburg, kjer se mu bi imelo po svojih nemškutarskih načelih gotovo bolje goditi? Tam nemčurju ne bi trebalo kvasiti čez narodno duhovščino in druge naše domače poštene može narodnjake. Tam bi gotovo dobil veliko nemških liberalcev, ako naš padar to besedo razume. Gospod Bobek, zdaj se lahko in brez skrbi na nemški pot podaste, saj smo dobili izvrstnega zdravnika, ki vas bode, hvala Bogu, popolnem in dobro nadomestoval.

Sé zapadnega Slovenskega

18. febr. [Izv. dop.] „Proklete grablje“ so vas, gospoda učiteljski renegati! proklete udarile po zoheh. Prav vam je! Zdaj pa recite, vi Ajiramovci! da nij ta teden g. S—c istine pisal v „Slovenskem Narodu“ rekoč, da renegati nijste prvi, nego zadnji talenti.

Gledite, mej soboj izvestno imate kacega zgodovinarja, zakaj vam li nij v zborih vašega „fortbildungsvereina“ razložil pomena latinske prislovice: „hodie mihi, cras tibi“? Pred par leti ste se bili strašno smelo spravili v vašej „Laib. Schulzeitung“ na g. Lapajna radi tiste „elektrike“, kar se je bilo v „Slovenskem Učitelju“ tiskalo kot pomota, kar se pa dotičnemu uredniku prav lahko odpušča poleg velicij zaprek in oddaljenosti, katere se nahajajo mej uredništvom in tiskarno „Slov. Učitelja“. In vi „Schulzeitungovci“ ipak nijste nikoli nehali mogli o tej stvari svetlo trobiti iz vaše famozne pozavne. Toliko ste čenčali o Lapajnovem „donnerwetru“, da je moralo vas sram biti. In še ljutomerskim že-

lodarjem ste več iztisov dotičnih brojev vaše „Schulzeitunge“ poslali, da bi s temi čenčami moralčno uničili Lapajna pri nevednežih. No, to ste morali zato često pisati v vašem organu, ker manjka talentov v vašem odpadniškemu taboru, da bi se kaj družega pisalo za „Sch. Ztg.“ Iz plev še nij nikdar bele moke namlel mlinar, naj je še tako klepal in klepal svoja kamena, in vi renegati ste pleve. Naša prislovica: „zasramovanje ne dojde dalje, nego iz ust v nedrije“ se je, kakor lat. „hodie mihi, cras tibi“, zdaj nad vami dopolnila, kajti ves omikani slovenski svet (zrnje) se vam odpadnikom (plevam) smeja radi „ajiramovanja“. Kdor prav premisli to komedijo, ta mora istino reči, da vaša „Laib. Schulzeitung“ nij za kranjsko učiteljstvo, nego za Betschuane, ki tudi tako znajo snubiti kakor „Schulzeitungini“ Ajiramovci. Do zdaj barem še nij bilo na Slovenskem šolskega lista, ki bi donášal ženitne ponudbe, Laib. Schulz.“ je prva v tem obziru menda v vsej Avstriji, in še celo na prvih straneh, ne na zadnji, kakor je to običaj družih časnikov. Zima je letos premeška, pretopla, zato pa daje v „Schulzeitg.“ prostore na razpolaganje, da rajajo po njih ribniški snubači.

Vrli Ribničani! svetujte svojemu snubaču, naj kompetuje tija k sosedom, ker više ljubi „hindrhandrbosdahn — jednabelajednabajs“ nego li slovansk jezik, katerega vi govorite; tacega kitajskega jezikoslovca nij vredna vaša dolina.

Iz Krškega

18. febr. [Izv. dop.] Prav lepo veselje mi je, če mi je priložnost dana videti, da se moj politični nasprotnik prav hudo jezi. Nij sicer to krščanska ljubezen, pa vsakako naravno. In tako veselje mi je bilo, ko sem v „Tagblattu“ ljubljanskem od 8. febr. dopis iz Krškega čital. Ta dopisnik letos nij več toalet plesalk popisoval, kakor vlani pri enakej priložnosti, (on namreč vsako leto le enkrat piše in to tedaj, če garda naša velikanski čin napravi, da ples aranžira), letos se je zagnal v narodno stranko, kazoč nam, da je črevlje lanskega kvintanerja sezul in hujša penza prevzel. In mož, ki v svojem življenju nij poštenega dovtipa, ali „witz“ na na svet spravil, vodil je letos svoje stilistične vaje v najtežavniše polje, v dovtip, Börne, Heine etc. sta prekošana in če je res, da je svojej ženi rekel: „was Witz und Satyre anbelangt, noch nie da gewesen,“ potem ima mož

prav in zlati vkvir, ki je neki članku napraviti dal, nij zastoj plačan.

Da v kratkem povem, kaj možu nij prav, povem toliko: pevcev naših slovanskega navdušenja ne bi smelo biti, drugič narodna stranka ne bi smela g. Hočevarja iz šolskega sveta vreči, dopada se mu pa, da je gardni ples v toastu pol. komisarja g. dr. v. Rüllinga na najbolj moderno ustanovo civilizacije evropske, na krško mestno gardo našel: aere perennius, večni spomin.

Ker naši pevci, ki se prilično snidejo ter popevajo, slovanskega prostovoljca srbske vojske, ki se je k njihovej mizi vsedel ter desetnika se dokumentiral, nijso ven vrgli, to možu nij všeč. Všeče mu nij, da se je ustasem, Srbom, Čehom, Rusom napivalo, kar se, — prekrižaj se mož, — večkrat zgodi, všeč mu nij, da se nij Turkom napivalo, jezi se močno, da sega vid teh pevcev čez meje Kranjske; in glejte, svet se še nij razrušil, pač pa rudečica dopisnikova, jeze je bled. Ali nij to veselje!

In kar ogenj pljuva nad dejanjem, da je narodna stranka pri zadnjih volitvah g. Hočevarja iz šolskega sveta pahnila. Ali se mora nas kdo jokati? Pa reč je prav naravno z g. Hočevarjem se vršila: gosp. Hočevar, akoravno nemščine le za veliko silo zmožen, hudo v „Nemca“ sili, ko taki sam na sebi nij škodljiv in ne koristen v šolskem svetu, ker pa mož pred vsako šolsko sejo veliko muke pretrpi, ker mora eksercirati možjane po komandu necega družega, se je narodna stranka usmilila trpinčenega moža ter take može volila, ki preparacije in vežbanja ne potrebujejo, in tako je prišel g. dr. Koceli, Pfeifer etc. v šolski svet. Dopisnik jočeš se nad tem, — vtolaži se, bodeš kljubu neugodnej volitvi od g. H. vendar le katerikrat povabljen; argumente jemlješ iz želodca, to kaže, da je izgubljen v tebi dober kuhar, — „verfehlte Liebe, verfehltes Leben,“ stara reč.

Pa hudega aristokrata si zajezdil, ko si dopisnik „des dummen Kerls von Laibach,“ naše kmete iz Velike vasi berače zval. Koncem 19. stoletja živimo in tudi vrabci na strehah uže čvkajo melodijo, da so oni aristokrati, ki menijo, da se človek še le pri baronu začne v luči našega stoletja ali s mešni, ali pa kot dušno bolni ljudje usmiljenja vredni; glej in ti še šimpel baron nijsi in ven-

najde se v Novi Angliji komaj vas, naj bode še tako odstranjena, kjer bi kakej materi ne krvavelo srce, da se je nje ljubljene sin moribiti za zmerom ločil od nje. Med izselniki je marsikateri, upajmo celo, da jih je mnogo, ki jih ne žene v tuje gola ljubezen do zlata, gola ljubezen do spremembe, gola ljubezen do izvanrednih dogodb, ki jih marveč žene ljubezen do njih matere, ono goreče hrepenenje srca, da bi jo rešili težav in revščine. Blagoslovljen in srečen naj bode, ki zarad tega gre v tuje kraje, če tudi pogine, živil nij zastoj. Naj ga je tudi bolezen ali sila zadela pri začetku njegovega dela, vendar umirajoč spričuje resnico, da žive še sinovi, ki so vredni ljubezni svoje matere, one ljubezni, ki je najbolj vzvišena, najsvetejša, najčistejša podoba Boga na zemlji.

Še le sedaj je Jerica začela v resnici živeti pri Grahamovih, katere je bila doslej večkrat zapustila. Precej je začela hoditi v šolo ter se je do spomladi kaj pridno izobra-

ževala. Njeno življenje se je malo spreminjalo, kajti Emilija nij nikdar sprejemala mnogo družbe in po zimi celo skoro nobene, tudi Jerica se nij posebno sprijateljila s svojimi součenkami. Z Emilijo je preživela marsikatero srečno uro. Skup ste se sprehajali, skup ste čitali in mnogo se pogovarjali. Ker je Jerica vse bistro in natanko opazovala ter občutljivo in navdušeno popisovala, jela je gospica Grahamova celo z nova spoznavati zunanji svet. Pri dejanjih ljubezni in usmiljenja jo je Jerica spremljevala ali pa vse za njo opravljala. Vsi članovi rodbine, od kuharice do majhne dečka, ki je pri vratih miznih ostankov čakal, so brez izjeme ljubili in hvalili otroka; ta, namreč Jerica, nij bila niti lepa niti posebno gosposko oblečena, a stopala je lehkoma kot rojenica, prijetno se je gibala ter spoštljivo se držala. Tako so se nehote vsi preverili, da nij ubornega duha, naj uže bode katerekoli krvi; in vsi so bili navajeni nagovarjati jo „gospica Jerica“.

Gospa Ellisove predsodki o njej so bili še zmerom veliki; ker pa je Jerica bila neprestano vljudna in jo je Emilija previdno odtegovala, nij še bilo več nobenega razpora mej njima.

Gospod Graham je zapazil nje žalost in zamišljenost ter se s prva nij dosta zmenil za njo. Ko pa je videl, da je večkrat njegov časnik bil skrbno posušen ter mu je Jerica tudi našla njegova očala, ki je je sam zastoj iskal, počel jo je držati za vrlo deklico; ko pa je čez nekaj tednov „Kmetijske novine“ (Working Farmer) v roke dobil in začudenjem našel, da so listi bili prerežani in skrbno prešiti, priznal je misle, da je Jerica to iz same sebe storila, očitno, da je kaj prebrisana deklica. Po gostem je obiskovala gospo Sullivanovo, in ko je spomlad zmerom bolj napredovala jeli so pričakovati poročil od Viljema. Vendar še nij bilo nobenega lista o času, ko so se Grahamovi navadno preseljevali na kmete.

dar se čez rame oziraš na „bauernkanaille“. To je žalostno.

Surovo, praviš je naše ljudstvo in vendar ti, aristokrat, z ne vem koliko sto pradedov grofov, knezov itd., (škoda, da se nijsem Darwinove teorije bolje navadil, povedal bi ti na tanko, kdo je tvoj praded,) zakaj ne greš mej Nemce kruha si iskat, talenti tvojega kova morajo tam izvrstno kariero napraviti, zakaj tako patriotično lepo slovenski kruh ješ in zakaj se ob času volitev toliko okolo tega „surovega“ ljudstva sukaš, ter ga hvališ. Je to aristokratično, plemenito! To zadene tudi prav navaden — lump.

Kar se zidanja šole v Krškem dostaje, vemo, kar vemo — in g. Hočevnar bode gotovo dobil kak orden, ta mu bode namestoval hvaležnost ljudstva, ki ljudij ne ljubi, kateri mu najdražje, jezik očetov iztirati hoté, ki šolo kakor g. H. zidajo, pa jo slovenskemu ljudstvu s tem pogojem izroče, da se v njej nemščina kot učni jezik rablja. Ljudstvo naše se je vprašalo v takih razmerah: je g. Hočevnar iz ljubezni do rojakov šolo zidal in dobilo za odgovor: ne in „fürstliche Munificenz“ bode v kacem redu dobila zadostnjenja dovolj; kaj je tudi hvaležnost „beračev“ vredna! Sicer mož-dopisnik premislite malo, ali je šolski svet za pritaneum, za častna mesta za marijonete, ali naj v njem sede delavni, zmožni možje? —

Do res tragične velikosti pa se popne naš dopisnik, ko pravi: „endlich ist es hohe Zeit, die nationale Drachensaat aus dem Boden zu reissen.“ Gosp. baron, vaša jeza je zdaj prav smešna, ko je narodna stranka se tako ojačila, da je občinski zastop v njenej roki in ravno tako cestni odbor in šolski krajni svet, ter uže tako močna, da zlata teleta, milijonarje iz prestolov vrže, in to brez vse težave, kar vse, uvidevam, je prav fatalno za g. barona — pobitega voditelja. Zakaj se zdaj tako ujedate, ali ne veste, da nam s tem najlepši dokaz daste, da se pesnikove besede o vas vseh uporabiti smejo: „so lasset denn die Kläffer all' uns ungestört begleiten; denn ihres Bellens lauter Schall, beweist nur, dass wir reiten.“ — Zdaj nij več „hohe Zeit“, zdaj ste bankrotni in vse jezno klicanje je prav veselo-smešno videti.

Zakaj pa g. baron, prej nijste vaš „einiges Bürgerthum“ v boj peljali, zakaj ste pustili, da so sablje vašega „bürgercorpsa“ recte:

Ko se je Jerica tu ustanovila, pisala je Viljemu list, ki naj razjasnuje njeno ondoto stanje in življenje.

Ko je precej na široko pisala o neizpolnjeni nadi, da o njem še ničesar slišala nij, ter mu poročila o zadnjem svojem pohodu pri njegovi materi, predno je mesto zapustila, nadaljevala je tako-le:

„A obljubiti sem ti morala, da ti bodem o sebi samej pisala; rekel si, da te bode zelo veselilo pozvedeti vse, kar se mi je dogodilo v hiši gospod Grahamovi. Če je tedaj moj list dolgočasnejši, kot drugokrat, kriv si temu sam, kajti mnogo ti imam povedati o našem preseljevanji v D. — in kako tu živimo, vse drugače kot smo živeli v Bostonu. Mislim si, da te slišim vzdikniti, ko bodeš list do sem čital: „Za boga! sedaj mi bode Jerica popisovala pristavo gospod Grahamovo.“ A ne boj se tega. Nijsem še pozabila, kako si mi zadnjikrat, ko sem hotela to storiti, položil roko na usta, rekoč, da poznaš kraj tako

„chora“ zarjavela; puške, in če tudi puške na kres iz 15. stoletja imajo ti možje-gardisti, postreljati bi dali to proketo narodno stranko, vitežki g. stotnik tega „chora“ bi gotovo dobro komandiral in vodil, tako, da bi ne ena narodna miš ne ušla živa!

Pa je res žalostno vaše takozvano velikomemško položje! Štiri pevec imate, ki se „Aenchen von Tarau“ šest ur uče, mej temi ste vi g. baron jeden, ki glasu ne more držati, ki s prvim tenorjem brakira, kakor hitro ga učitelj samega pusti, in ne jedenkrat nijso ti peveci pokazali, kaj premorejo, pa uže celo leto imajo „generalprobe“; mestno gardo zapuščajo vse, kar se sme pametno imenovati in če hoče naš župan terorizirati, vzame gardi tri občinske sluge, ki so jedini brez zvezd, in kompanija je brez „mann-chaft“ in oficirji morajo, če na pr. naš baron umrje, „ehrenwache“ stati; in tisti meščani, koje svoje zavete, ne umejo za boga ne nemški govoriti, kar pa beseda „verfassungstreue“ pomenja, to pa je $\frac{9}{10}$ ali še več teh španjska vas; oj, rajši sem rak, nego vaše „verfassungstreue“ mož!

Jeden ples v letu spravijo naši „Nemci“ vkup, narodna stranka v minolem letu 12—14 veselje, pa ne samo s plesom, ampak z drugo bolj duševno zabavo, ter zraven po 144 gld. za reveže, šolarje nabira; ti naši „Nemci“, (izvzamem dveh pravo nemških rodovin), beračijo za ta jedini ples povsod denarjev vkup in tudi od tako črtenih narodnjakov se ga ne branijo; častni udje garde morajo za to čast na leto 5 do 10 gld. plačati, zatorej joj ti človek, če kolikaj denarjev imaš, častni ud garde postaneš, hočeš, nočeš, moraš, in ti denarji se tudi poberačijo; gardistom se da po goldinarju, da gredo na ples, — po 50 kr. se vstopnina napravi itd. Kaka strašna bliščoba bliska se vendar iz take reve! Tega vsega pri naših veseljah ne najdete. In ker naši peveci letos nijso marali iti na gardistni ples, tožili so drugi dan oženjeni obiskovalci plesa, da so mnogo, mnogo trpeli. In pri vsem tem 24 parov, pravi baron! Ovbe, toliko jih nema prostora v mali sobi, v katerej se je ples vršil, če pa, potem ste si vsi drugi dan noge obvezavali.

In dr. von Rüling je toastiral na najnovejšo ustanovo, kakor so meščanske garde, in puške na kresilo so neki pokale po vsem civiliziranem svetu „ehrensalue“ in sto- in tisočkratni odmev se je slišal! Kaj zlodeja, to je

dobro, kot bi bil tam vse svoje dni živel, ker popisala sem ti ga od osmega leta sem vsak teden vsaj enkrat. Moral si me prositi odpuščenja zaradi svoje neuljudnosti; a zdi se mi, da sem ti uže dosti povedala o svojem prvem obiskovanji tega kraja in opravičila sem te, če si se te stvari uže naveličal. Sedaj se mi zdi, kar mi je prav neljubo, vse manjše in manj lepo kot se mi je takrat zdelo. Če ti prav ne mislim tega z nova popisavati, vendar moram povedati, da so vrata in prehodi s stebri dosti manjši, sobe nižje in vrtovi in lopice tudi ne tako veliki, kot sem se nadejala. Gospica Emilija me je včeraj ali predvčeranjem vprašala, kako mi kraj dopada in če se mi zdi še tak kakor poprej. Povedala sem jej resnico; in nikakor nij bila razžaljena, ampak smijala se je mojemu spominu o hiši in vrtu ter je rekla, taka je vselej z rečmi, ki smo jih v svojih otročjih letih videli.“

(Dalje prih.)

pa še hujši odmev, kakor oni pri Milanu; — dobimo tujcev, ki ga pridejo občudovat; par Angležev uže vidim, tudi par Kinezov! Tudi dobro, bomo vsaj kaj skupili in ne bode treba od proklete „windische bauernkanaille“ živeti. —

Da nij narodnjakov na tem slavnem, sto-krat odmevajočem plesu bilo, pa, g. baron nij res; bilo jih je in še jeden prav hudih Slovanov g. F. je marsikateremu oženemu plesalcu breme plesa olajšaval. Na zdravje g. baron!

Prijatelj „surovih slovenskih kmetskih beračev.“

Domače stvari.

— (Znanstvena slovenska predavanja v ljubljanskej čitalnici) bodo tudi letos na postne nedelje od 11. do 12. ure v glavnej dvorani. Program je sledeči: 25. febr. predava dr. Ed. Šavnik: „O nervoznosti“. 4. marca: Janko Kersnik: „Pesništvo i kultura“. 11. marca: prof. Franjo Šuklje: „Albrecht Wallenstein“. 18. marca: Ivan Franke: „Umetnost v domačem življenji“. Vstopnice za ves ciklus (na korist narodne šole) po 1 gld. za osobo, po 2 gld. za rodbino treh oseb, potem vstopnice za dijake po 60 kr. se dobivajo v „narodnej čitalnici“ in v „narodnej tiskarni“. Karte za posamezno predavanje pri kasi po 50 kr.

— (Slovensko gledališče.) Ogrinčeva izvirna veseloigra „V Ljubljano jo dajmo“, ki je znana uže po vseh čitalnicah in veselih društvih, stopila je zadnjo nedeljo po petletnem prenehljaji zopet na naš oder in reči smemo, s prav dobrim vspehom. Naloge so bile vse v pravih rokah; tako sta posebno gg. Šušteršič (Pavle) in Kocelj (Srebrin) izvrstno predstavljala — prvi nevkretnega, le po jedi in pijači hrepenečega hlapca, drugi ošabnega, na svojo mošnjo trkajočega, pa vendar dobrosrčnega kmetskega bogataša. Izvrstni dialog prvega in zadnjega dejanja je ravno tako prišel v veljavo in še dolgočasna, sentimentalna scena drugega dejanja nij mogla občnemu vtisu škodovati. Gospodična Namretova (Rotija) nam je jako dopadala, ravno tako so gđc. Podkrajškova (Marija), g. Schmidt (Snoj) in gospa Odijeva (Neža) storili so svojimi deloma nehvaležnimi nalogami, kar so mogli. „Krojač Fips“, ki je sledil tej igri, občinstva nij mogel prav ogreti. G. Kajzel (Fips) je prouzročil sicer mnogo veselja, in kupleti, katere je pel, so bili prav dobri, pa občinstvo je bilo vendar nekako hladno. Gospod Jeločnik (Leon) je prevzel z navadno blagovoljnostjo svoj jako nehvaležni nalog, in zato zasluži tembolj našo hvaležnost. Gospodični Nigrinova (Lizika) in Tekalčeva (Lucija), posebno zadnja, ste popolno zadostili. Gledališče je bilo srednje polno.

— (Utonil.) Piše se nam iz Trsta 17. t. m.: Včeraj zjutraj je zidarjeva žena F. iz Skorkole poslala svojega devetletnega sinka po vode k vodnjaku. Ker ga dolgo nij bilo nazaj, šla je mati gledat, kje bi bil. Ko pride k vodnjaku, vidi tam na robu dečkovo kapico, dečka pa v vodnjaku ploskati v vodi. Na vso moč kliče na pomaganje, a žive duše nij bilo blizu. Obupana mati teče v mesto po svojega moža, a ko je ta prišel, bil je deček uže mrtev.

— (Tatovi.) Iz Trsta se poroča 19. t. m.: Neznani tatovi so včeraj zjutraj ukrali v neki tukajšnji spedijski hiši velike vrvi za ladije, ki so bile vredne nad 1000 gld.; sluga

je bil namreč pozabil duri zakleniti, najbrž pa je bil s tatovi sporazumljen, zato so ga zaprli. — Nekemu fujakerju so neznani tatovi v ralski ulici ukrali blaga za 200 gld.

— (Slovensko gledališče.) V vtorak 27. t. m. se bode prvič predstavljala Benedixova veseloigra v 4. dejanjih „Banditje“. Igra je polna zanimivih zapletov, upamo torej, da se bode pozorišče napolnilo.

— (Popravek.) V članku „Kranjska hranilnica“ v včerajšnjem listu se je vrnila v 16. vrsti od zgoraj pomota, da stoji 6 %, namesto 60 %, kar je pravo.

Vabilo.

Oni gospodje in gospé, kateri so uže naznanili svoj pristop v društvo „ljublanske ljudske kuhinje“, kateri mislijo še pristopiti, ali pa to društvo podpirati, se uljudno vabijo na posvetovanje, katero bode v nedeljo 25. t. m. po polu dne ob 3. uri v spodnjih prostorih starega strelišča. Namen tega shoda je, da se določijo stalna pravila za omenjeno društvo.

V Ljubljani, 20. februarja 1877.

Razne vesti.

* (Za zidanje narodnega gledališča) se je v Zagrebu osnovalo društvo, ki bo nabiralo po celi hrvatski deželi darove v ta namen. Društvo šteje uže mnogo udov in nadeja se, da bode v kakih desetih letih zidalo monumentalno poslopje. Kaj pa Slovenci!

* (Umor.) V Solnogradu so dobili neko kmetico pa njenega malega sina v stanovanji umorjena. Kmeta Vendnerja nij bilo doma; ker se je pa lovil v govorjenji, kje je bil ob času, ko se je umor zgodil, in se glede strasne grozovitosti tega zločina ne zmeni dosti, sumi se, da je on storil ta dvojni umor in da je rekel potlej, da so mu roparji vlomili v hišo. Otrok nij bil njegov, nego ga je z udovo priženil. Vendnerja so zaprli in tudi njegovo očeta, češ, da ta o vsem ve in da je pazil med tem časom, ko je njegov sin izvrševal nečloveško dejanje.

* (Pivovarni) je leta 1876 na Kranjskem bilo 22 in so kuhale te skup 71.115 veder, na Koroškem jih je bilo 116, ki so kuhale 197.766 veder, na Štajerskem 81, ki so napravile 1.050.648 veder piva. Štajerska dežela skuha več piva, nego cela Ogerska z vsemisvojimi deželami. Češka dežela je skuhala 8.650.221 veder v 797 pivovarnah, spodnja Avstrija pa v 102 pivovarnah 4.813.441 veder. Sploh se je v celi avstro-ogerski monarhiji v 2309 pi-

vovarnah skuhalo 21.374.330 veder. Na Primorskem in v Trstu je najmanj pivarn, namreč 10, ki so skuhale 2959 veder piva.

* (Velika voda) je na Švicarskem stopila čez sedem železnic, da se ne da po njih voziti. Tudi bodensko jezero je stopilo čez bregove. Reka Rena je pri Baselu 15 čevljev nad navadno visokost stopila, pa še vedno raste.

* (Pes obdarovan.) Angleška vlada je nekemu psu novofundlenskega plemena, z imenom Morgan, dala darilo 2500 frankov, ker je lansko leto našel raztresene ostanke neke umorjene deklice, s čemer so morilca njenega našli. Morgan bode nosil na grebenici medaljo in uradno se je najel mož, ki mu bo stregel.

Dunajska borza 21. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld. 95 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67 90
1860 drž. posojilo	110 25
Akcije narodne banke	838 —
Kreditne akcije	150 10
London	113 50
Napol.	9 87
C. k. cekini	5 87 1/2
Srebro	113 40

Frišni rumenjaki

trije za 2 krajcarja, se vsak dan dobodo v

Sladničarnici Kirbisch,

kongresni trg. (37—5)

Vsem, ki trpe zapiranje, zaslinjenje, breztečnost, želodčni katar, napihovanje, vrtoglavost, glavobolje, zimico, zlato žilo, izpuščaje na koži, zlatenico, bledico, protin, vodenico in obistne bolezni, priporočajo se uže 60 let kot dobre znane

karpaticne zdravstvene pile.

Škatulja s 15 pilami stane 21 kr., zavoj s 6 škatuljami 1 gld. 5 kr., s pošto 1 gld. 10 kr. Manj kot en zavoj se ne razpošilja. Edino in samo pravo pri lekarju

Ivanu Friedrichu
v Malacki na Ogerskem.

Izpis iz došlih zahvalnic:

Srčno zahvalo za Vaše pile, ki so mojo sprogo rešile šestletne bolezni v glavi in želodci. Hibbe, 15. aprila 1876.

Peter Dalak, meščan.

Dolžan sem Vam obznani, da so Vaše pile imele izvrsten vspeh.

Kečkemet, 13. decembra 1876.

Jožef Zsigmond, profesor.

Vaše pile so imele izvrsten vspeh.

Suha, 19. decembra 1876.
Ladislav Horváth, župnik.

Tujsca.

20. februarja:

Evropa: Fritsch iz Trbovlja. — Sušnik iz Šmarja. — Klein iz Viselja. — Stampfer iz Trbovlja. — Burja iz Kranja. — Dolinšek iz Šmarja. — Sprenger iz Gradca.

Pri Slonu: Kaufman iz Čakovca. — Jenko iz Litije. — Herreszlacher iz Pečuha. — Knaflič iz Šmartina. — Mrak iz Idrije. — Vladika iz Litije. — Ebenspanger iz Dunaja. — Lengyel iz Kaniže.

Pri Miličih: Spielman iz Dunaja. — Gotum iz Gradca. — Blahna iz Ribnice. — Granihstäten iz Dunaja. — Zvenkel iz Sevnice.

Pri Zamorci: Hedwig iz Beljaka.

Zmožni

reprezentanti

in take zaupne osebe, ki so sposobne, sprejema dobro znana starša bankna hiša za prodajanje srečk in državnih papirjev proti obročnem plačanju na vse kraje, kjer se nij ali pa ne zadosti zastopana.

— Pogoji so jako ugodni i za občinstvo i za gosp. agente. Ker so srečke neizrečeno dobro sestavljene, si agenti lahko, če so le količkaj pridni, veliko pridobe. Taki, ki zmožnost lahko dokažejo in jamčijo, so posebno sprejeti, in se jim lahko tudi glavna in generalna agentura izroči. (34—2)

Ponudbe in osobna javljenja naj se oddadé v bankni hiši **B. Kramerja**, Praga, Brentna ulica št. 46 nova.

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Umeteljni

zobje in zobovja

z zračnim tiskom ali brez njega, lepi, naravni, namenu odgovorni, se po najnovejši metodi delajo in ne da bi se korenine izruvale, postavljajo.

Vse operacije: plombaranje z zlatom ali drugimi sposobnimi polnili, piljenje, čiščenje in drenje zob, se, kakor se je izkusilo, brez hudih bolečin izvršuje pri

(370—14)

Paichelu,

zdravniku za zobe, pri Hradeckega mostu, v Maljeveji hiši I. nadstropje.

Samo 80 kr.

1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajajočega britanskega srebra, 1/2 duc. 4 gld. Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40. Žlice za jed, „ „ „ 30, 40, 50, 60, 70.

1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50. 1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3. 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6. 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50.

1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

■ Vse drugo jako cenó. ■

Naslov:

M. Bressler,

zaloga metalnega blaga,

Wien, Neubau, Burggasse 2,

Hotel Höler.

■ Cenilnik zastoj. Naročbe iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—6)

Samoklistirni aparat

(Clyso-pumpe, Irrigátérje),

Inhalacijne aparate,

klistirne, uretralne in maternične brizgalnice, mlečne pumpe, sesalne steklenice, vezi za počene

po fabriški ceni.

Jedino le pri (53—36)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Priporočilo.

Podpisani daje v občno vednost, da toči razen navadnih uže znanih **Mar-vinov** tudi prav dobre

vina za bouteille

1. 1875 iz Ljutomera (belega) in iz **Konjiškega okraja** (rudečega) iz Štajerskega, v celih, v pol in v četrt litrih v svoji gostilnici in čez ulice.

Ljutomerski beli je à liter po 52 kr.

Konjiški rudeči „ „ „ „ 60 „

(38—2)

Spoštovanjem

Anton Perme.

Važno za vse,

posebno za krojače za moško in žensko obleko in suknjarje, kajti suknjene in volnate tvarine za suknje, hlače in cele obleke, kakor tudi za plašče za dame, suknje in jope se po najnižjih cenah prodajajo. — Človek se čudi, ako vidi cene na muštrih zaznamovane.

Naslov: „Tuchausverkauf“ **Stefansplatz, Jasomirgottgasse, Wien.**

(342—8)